

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Drei Vorlesungen in Rom - Cod. Ettenheim-Münster 196

Lugo, Juan

[S.l.], 1632-1633

Sectio III.

[urn:nbn:de:bsz:31-116360](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-116360)

ad illud male, imo vero tum hoc si peccaret ex defectu libertatis
requisita, quam sequulam probabimus in Tractatu de. Gra. ex pro-
fesso. quomodo et possit Deus permittere unum peccatum in poenam
aliteris abs eo quod velit peccatum aut sit causa illius explicabimus
in primo Tractatu de Deo agente de effectibus praedestinationis.

Infero ultimo ad negandum simpliciter quod Deus
sit causa peccati si sufficeret quod concurrat indifferenter in nos effectus,
nisi adhibet simul alia concursio, quod scilicet Deus si intendat actionem
illam peccati non oportet, aliqui et recentiores videntur hoc totum
nauere ad solam indifferentiam concurrere, dicunt et si est proprie
et in rigore causa illam quae non est causa determinata ex se ad talium
effectum ad determinatur ab alia concursio. hoc tamen, ut dixi, non videtur
sufficere. quia habitus charitatis ex se est indifferens ad subueniendum
prosermo hoc vel illo modo, ad procurandam Dei gloriam et inglo-
riam hoc vel illo modo, et tamen quando aliquis exorat peccatum per-
petrari vel praestat ei subsidium spirituale, vel procurat Dei gloriam
praedicando et exhortando proximos ad peccandum, dicimus proprie et in
rigore charitatem esse causam illarum operum, praeterea desiderium
proprium salutis est indifferens ex se ad hoc vel illa media ponenda,
et tamen quando quis facit religionis dicimus desiderium salutis fuisse
causam illius operis, si a. cum eodem rigore, et proprietate, dicitur
Deus causa actionis malae, sicut charitas vel desiderium salutis dicitur
causa illorum bonorum operum, multum videtur de trahere sensu
quo Theologi negant Deum esse causam peccati, debemus ergo
ita recurrere ad illam indifferentiam concurrere dicimus, ut simul
explicemus, Deum si intendere actionem malam sed bonam, et ideo
non est simpliciter dicendum causam peccati.

Confirmatur quia in scriptura probabili est forte et veriori
ignis v. g. indifferens est ex se ad hoc vel illud individuum ignis
producendi, determinatur, a causa prima ad hoc individuum, et tamen ignis
non solum dicitur causa ignis, sed etiam huius ignis simpliciter est abs-
olute. Et concurrere indifferens non impedit denominationem causae simpliciter
ter et absolute.

SECTIO III

Soluentur aliqua obiectioes contra doc-
trinam precedentem.

Nunc breuiter soluamus arguta quae contra hunc modum dicendi
possunt occurrere.

Primo

Primo obijci p[er] Anselmum de concordia p[ro]videntiarum cap. j. in fine ubi docet Deum facere o[mn]es voluntates n[ost]ras & illas quae mala s[un]t licet n[on] faciat malitiam quam dicit carpitiam Iustitia. Et igitur Anselmum explere se in lib. de carne Diaboli cap. 20 ubi declarat quomodo voluntas quae Diabolus voluit esse similis Deo, fuerit data a Deo, p[er]hibet n[on] prohibendo eum pot[er]it, sed permittendo illam quando c[on]tigit, docet p[ro]p[ter] dicit eam voluntatem datam esse a Deo a quo habemus p[er]sequi habemus. & rursum cap. ult. cum iterum fateatur illam voluntate in se fieri a Deo, p[ro]p[ter] dicit his verbis: a Deo fuit a quo est o[mn]i[um] q[ui]d aliquid est, nempe n[on] solum hoc h[ab]et aliquis a Deo q[uo]d Deus sponte dat, sed etiam q[uo]d invidie rapit Deo permittente, & sicut dicitur Deus facere q[uo]d permittit fieri ita dicitur dare q[uo]d permittit rapi, quoniam igitur permittente Deo Angelus malus per rapinam v[est]rius est potestate a Deo sponte data, a Deo habuit ubi q[uo]d n[on] est aliud quam ipsum velle. haec Anselmus. ubi clare loquitur de p[ro]p[ter] voluntate v[est]rius p[ro]p[ter]na, & de hac dicit fieri solum permittente a Deo, p[ro]p[ter]na a. q[uo]d n[on] fit, ideo n[on] dicitur fieri a Deo.

Obijciens 2do: Deum esse eam indifferentem & v[est]riem n[on] obstat quo minus dicitur simpliciter eam actus d[omi]ni, nam etiam sol[us] est eam v[est]rius, & t[ame]n dicitur eam generatio[n]is plantarum, & illicet eam v[est]rius, & t[ame]n quando determinatur a p[ro]p[ter] talis ob[st]aculo, dicitur eam illig[er]ationis in p[ar]ticulari, & quando concurrens cum habitu fidei dicitur simpliciter eam actu n[ost]ri naturalis saltem in sensu p[ro]p[ter]natio[n]is, & simpliciter Deus p[ro]p[ter]natio[n]is est simpliciter potens v[est]ri eam d[omi]ni licet sit eam v[est]rius & indifferentis. R[ati]o neg[ati]va: n[on] dicitur in p[ar]ticulari, q[uo]d in exemplis p[ro]p[ter] effectus ille n[on] est p[ro]p[ter] intentionem eam nec per accidens, & c. effectum per accidens, ut v[est]ri dicitur, & q[uo]d, dum eam intendit alius, sequatur hoc, n[on] t[ame]n monstra sequuntur, dum p[ro]p[ter] generatio[n]is intendebat generatio[n]em h[ab]it[us] effecti, in exemplis a. p[ro]p[ter] illi effectus licet a eam v[est]ri n[on] intenduntur & determinate, intenduntur t[ame]n intentione v[est]ri. n[on] t[ame]n bestator qui vult ut singulis annis nubat aliqua virgo ex viris bonis, n[on] intendebat nuptias huius virginis in particulari, n[on] t[ame]n est p[ro]p[ter] eius intentione q[uo]d h[ab]et nubat, sed p[ro]p[ter] h[ab]it[us] eam, licet n[on] o[mn]i[um] determinate, & hoc sufficit ut dicit p[ro]p[ter] eam q[uo]d h[ab]et virgo commode nuptias. Deus a. nec intentione illa v[est]ri intendit peccatum, ad solum opus bonu[m], n[on] t[ame]n p[ro]p[ter] generatio[n]is nec intentione eam intendebat monstrum, p[ro]p[ter] Deus nullo modo dicitur p[ro]p[ter] eam illig[er]ationis mali, sed solum per accidens, id est per aliud, n[on] t[ame]n quatenus aliud volebat producere.

Obijciens 3to: & nec potens Deus dici eam operatio[n]is male in quantum operatio[n]is est, vel sub alia r[ati]o[n]e v[est]ri, nam sicut Deus n[on] inten-

intendit odium ut odium, ita si intendit aliquid bonum quod idem =
trahitur cum odio, quia hoc ipse vellet poni odium cum quo illud
pro bonum idem significatur. Et negando seq. nam Deus intendit
ad actum bonum intendit rationem generalem operantis, quae etiam
reperitur in actu bono, quare cum eodem reperitur in actu bono
sed dicitur quod Deus intendebat illam rationem communem, si quidem prout idem significatur
cum odio per illam specificationem, quae de facto contrahitur ad odium, nam
eandem rationem communem generalem poterat contrahi ad actum bonum.

Responsum: Deus si intendat rationem communem ab inferiori & si per
intendi per se rationem operantis a Deo in se etiam intenditur differentia
specificata odii. Et negando neg. nam licet Deus si intendat nos per rationem
generalem, et hoc sufficit ut per nos dicatur actum odii secundum rationem
generalem et intentionem a Deo et si intendatur specificatam per hoc. s. solum
significatur hunc actum odii concurrere in ratione generalem cum illo actu
bono quam Deus intendebat: licet per eandem rationem licet per generationem
si intendat, dicimus tamen in generatione monstrum humani formam generativam
intendisse illud sub ratione hominis, si tamen ut monstrum, id est, illud monstrum
habere naturam humanam quam forma illa intendebat in generatione hominis effecti.
Item licet visus corporeus si intendat, dico tamen qui videt colorem album
nec minus videt rubrum secundum rationem generalem, hoc est, in rubro esse
eandem rationem generalem ab intellectu abstracta, quae est in albo quod oculus sine
precisione videt, ita et similiter in presenti.

Obiicitur 4to: qui est causa causalis ut causalis vere per se videtur causa hominis,
nam hoc est causalis. Et qui causalis causalis hominis, sed Deus causalis actum ut actus
liber & causalis odium rationem specificationis. Et negando hinc, licet et
si vales sequentia rationale est causalis. Et qui cognoscit rationale cognoscit causalis,
arguitur namque a sensu identico in rationem formalem, ita nec in presenti, nam
caere in voluit animum formalem, cum v. caere in voluit in tenere per
se, Deus a. si intendat per se odium, sed actum bonum in quo est ratio communis
operantis, si vales neg. ab identitate reali ad causalitatem propriam quae in-
cludit per se sub illa ratione intendatur effectus.

Obiicitur 5to: si minus concurrat indifferenter ad actum bonum
quam ad malum & sicut si dicitur simpliciter causa actus mali & secundum
malitiam positivam, ita nec debet dici simpliciter causa actus boni. for-
tasse obicitur si in regere loquendo Deus si est causa actus boni
boni ut boni, quod prout sic significat libertatem animam a qua procedit eter-
nitate per se fuerit actus bonus. in quo sensu videtur loqui Sicut dicitur Martyr
in responsionibus ad Christianos de necessariis questionibus in Regub. ad 8. etiam,
dicit licet Deum si est eandem virtutis actus uti nisi de proprio in rationem
& voluntatem. absolute tamen negativa est neg. quod respicitur actus boni etiam
necesse

nālis Deus imprimis concurrat iudicando, praecipiendo, conuincendo, moxendo, &c. Deinde ad hunc finem dicit nobis facultatem arbitrii cumq; conseruat, ut ait August. 2. de libero arbitrio lib. vlt. c. lib. 3. cap. 1. & 6. ut bene ac consentanea ad rectam rationem operemur. quare actus bonus n̄ ortus preter intentionem Dei, sed maxime iuxta eius intentionem, ac promissio n̄ causā a Deo per accidens, sed ratio per se & simpliciter ac proprie.

Obiecto Sto: Deum etiam esse causam saltem moralem actus mali, q̄a ille qui p̄t facili impiorū aliq̄o peccatum alienum ēn impedit, censetur causā moralis illius, hoc ē, imputatur ei, Deus a. praebet per se iam mediam oīa n̄ra peccata ē p̄t ea facili impedire dando alia auxilia efficacia. & cum Deus peccata n̄ impedit, imputabuntur ei q̄ntum ut causā moralis. & maiorem ad summum ē veram loquendo de hoīb; quorum unusquisq; tenetur aliquando ex habitia ē semper ex charitate, quando commode p̄t impedire mala proximi sui n̄ solum spiritualia sed etiam temporalia & corporalia, n̄ verū loquendo de Deo qui n̄ tenetur hac lege, ē sicut p̄t p̄mittere p̄p̄a mala corporalia, quā facillime p̄t impedire, si charitas p̄t proius hoīb; p̄mittere nam ruinam spiritualem, quam facili p̄t impedire. ratio a. desinitur potissime, ex infinita excellentia & dignitate, Dei, ad quam spectat adeo absolute, dominari suis creaturis, ut p̄t n̄ attendere ad eorum utilitatem sed ad suum libitum, q̄o solum libitum praeponderat di creaturarum bono, ē per consequens: fecit, q̄ impleatur etiam cum di creaturarum ruina, quā ratio desinit in Principe creato vel quocunq; hoī, n̄ ē. & magis bonum q̄ ille impleatur libitum quam q̄ impediantur debrimenta subditorum vel peccatorum, ideo tenetur impedire cum p̄t, in Deo a. contra maius bonum ē q̄ agat pro suo libito saltem ille, si quis, quam q̄ eis vasa conseruentur integra & sana, ideo charitas obligat hoīem erga hoīem, n̄ Deum erga hoīem.

Obiecto 2mo: Deum esse causam indifferentem n̄ factū q̄ n̄ dicatur causā actus mali, nam vel sermo ē de indifferentia in actu p̄mo, ē hanc h̄t etiam n̄ra voluntas, ē t̄n dicitur causā actus mali, vel sermo ē de indifferentia in actu 2do, ē hanc nec Deus h̄t, q̄a concursus Dei in actu 2do n̄ indifferentis sed determinatus, & ille concursus simul ē pro eodem signo oritur a Deo ē a creatura, cur ergo magis tribuitur p̄us determinatio n̄ra voluntati quam Deo. cum utraq; causis agat indifferentis ē utraq; in actu 2do sit agat determinata.

Dei ad hoc solet voluntatem suam esse causam determinatorem, q̄a ipsa ē que determinat Deum ad talem concursum. Sed contra hoc, q̄ si utraq; causā in actu p̄mo ē agat indifferentis n̄ appareat quomodo causā Dea determinet suam in actu 2do, nisi ponatur causā Dea p̄p̄a ali-

aliquo signo priori operans e trahens se cum ad operandum eam iam
alioquin h magis diceretur Deus concurrere ad actum ady, qd hoc ope-
ratur, quam diceretur e contra hoc concurrere ad actum ady qd Deus ope-
ratur, penere. s. hoim pro aliquo signo priori operantem e determi-
nantem Deum videtur absurdum, nam pro illo priori pendere effectus
a caa ida quasi inchoante operacem e independenter a Deo.

Omnis alij solutionibus R negando voluntatem
ercatam se e terminare vel operari priusquam Deus concurrat cum
illa, concursus e. utriusq caa prima e 2da idem oio e e pro eodem
signo exit ad utraq caa, nec cogitandum e Deum ita expectare
operacem voluntatis ercata, ut postquam dicit Deus voluntatem
nrām operari tunc velit ipse cooperari, hoc e. est ponere aliam eam
voluntatem concurrerendi hui e nrām cum voluntate ercata ortam ex
prouisione nrā operacis, que Dei voluntas debet utsequi nrām ope-
racem, sed quimollem antecedenter ad nrām operacem applicare
suam oioiam per voluntatem quandam indifferentem e subordinace
suam concursum nrā voluntati, ita ut operante nrā voluntate. cogito
cooperetur Deus nrā noua Dei voluntate. sicut habitus charitatis ponitur
in voluntate taliter subordinatur nrā voluntati, ut operante voluntate
cooperetur habitus h pro aliquo posteriori sed pro eodem oio signo, nec
ad hoc necesse e qd habitus videat voluntatem operantem e loco vel
e cooperari, sed ex nrā sua subordinatur voluntati, ita ut voluntate
operante operetur simul habitus. Quid ergo habitus h ex nrā sua,
hoc h pota Dei per voluntatem indifferentem Dei, que applicatur e sub-
ordinatur nrō arbitrio, vult e. Deus suam actiuitatem e suam potam
subordinari nrō arbitrio sicut subordinatur habitus, ita ut operante nrō
arbitrio eo ipso cooperetur pota Dei sine alia noua voluntate Dei, alioquin
si per impossibile, Deus n videret actualem operacem nrām ex nrō arbitrio
adhuc cooperatur cum illo ex vi illius prioris voluntatis, vno e.
nrā operacis actualis per accidens e h in Deo ad cooperandum, dicit
in Deo operari qd arbitrium operatur, h ita ut illud, qd, si quis fecit
prioritatem vel causalitatem nullam nrā operacis respectu cooperacis,
proxima, sed ita ut hoc modo significetur modus operandi utriusq caa
videlicet caam iam operari ut subordinatam caa 2da. e ut determi-
natam ad illar, caam vero eam operari ut indifferentem in actu
imo e habentem in sua potestate determinacem nrām e concurrat
ca primā. sicut etiam hoc e vera propositio: habitus charitatis
operatur qd operatur voluntas, h qd voluntas prius operatur quam
habitus, sed qd habitus subordinatur voluntati in sua operacione.
Probetis adhuc: qd in actu primo tam caa prima quam
2da

2da e indifferens, e in actu 2do utraq e simul determinata & cum
 actio oriatur simul ab utraq, n e cur magis tribuatur determinatio
 operantis cae 2da quam jma. dicitur e. ideo tribui cae 2da, qd in
 actu jmo caa jma subordinatur cae 2da, e qd caa 2da ht in sua po-
 testate operacionem e qd caa 2da determinat jnam e, videtur solum
 multiplicare vocabula e n explicare rem ipsam, nam totum hoc in-
 quiritur, quidem in actu jmo utraq caa e indifferens e in actu
 2do utraq simul determinatur ut dicatur una subordinari alteri,
 cur dicatur caa 2da habere in sua potestate operacionem e determinare al-
 teram concusam.

Explicatur difficultas. ponamus e converso caam
 2dam subordinari prime e determinari la jma sive vlla tn priori-
 tate operantis vnius ad operacionem alterius. quaeo: quomodo se haberet
 res in actu primo e in actu 2do aliter ac nunc it? Dices: tunc n
 subordinaretur caa prima cae 2da, sed e contra. hoc tn petimus:
 quid est n subordinari vel qua realitas dicit ex ijs qua nunc it; factu-
 dum ergo videtur caam 2dam nunc aliquomodo prius exire ad ope-
 randum e quasi trahere vel ducere secum caam primam, sine hac e.
 prioritate n videtur illi hae trahitio e ductio vel asseruendo. sicut
 prima pars funiculi mota trahit secum simul alias partes, e sicut
 oes mouentur simul tempore, sed tn prima pars partuipat impulsum
 prius raa quam aliae partes, e ideo dicitur hae pars trahere alias, sic
 ergo hae oes cae operentur simul eundem effectum in eodem instanti
 reali, sed tn videtur consideranda aliqua prioritas vnius cae, ut hae
 dicatur secum trahere alias e determinare eas ad operandum, alio-
 quin n ducit nec trahit, sed oes simul exiunt sine aliqua subordi-
 natione vel ordine.

Fateor multo melius illigeretur hae subordinao, si
 possemus concedere aliquam prioritatem in ipso exercitio operantis
 cae 2da libera ante cooperacionem cae jma. Sed reuera n videtur hoc
 considerari vlla prioritas sine inconuenienti, tum qd operans cae 2da
 n e diuersa ab operante seu influxu cae jma, idem a. n pot habere
 vllam prioritatem realem respectu sui ipsius, tum qd etiam qd pro
 illo priori illigeretur hae alio supradictis orta ex caa nate, inde co-
 go illigatur ad huc confortari vel eleuari per caam supradictam. quo-
 modo ergo actio illa pro eo priori, sicut supradictis, vel a quo prin-
 cipio ht pro illo priori e supradictis. neganda e ergo ois prioritas,
 e consideranda omnia similitas in exercitio operacionis.
 Ad obiectionem vero dicendum e hae utraq caa in actu
 primo ut indifferens sed tn diuerso modo, nam caa prima e indif-
 ferens

ferens quasi denominative a causa et a indifferenti cui subor-
dinata est, neutrumque habitus charitatis in actu primo est indif-
ferens, non tam quodquam indifferentiam, quam in se, indifferentiam
voluntatis cui subordinata est, hac a subordinato nihil est, nisi has
duas causas in actuali operando ita se habent, ut altera operetur
voluntaria, altera vero quasi motus et inanimato modo. nam
habitus non operatur voluntarius, non movetur enim ex cognitione, ad
operandum. cum ergo voluntarius sit per predicta principio
intrinseco cum cognitione, operatio illa non dicitur voluntaria res-
pectu habitus sed respectu voluntatis seu hinc qua sola movetur
ex cognitione obsequit, quando dicitur causa indifferentis saltem con-
tinguntur in actu primo in ordine, ad eandem omnino operationem, ut una
eandem potest ex sua moveri per cognitionem indifferentem respi-
citam ad operandum, quae cognitio movet in actu primo proximo,
tunc illa sola causa dicitur determinare aliam, illa non potest.
operationem, et illi dicitur subordinari alia concedat, quod tunc respectu
illius causa solum dicitur operatio voluntaria quae solum operatur ex
cognitione, ita etiam respectu illius causa dicitur operatio libera quae
sola operatur ex cognitione indifferenti posita in actu primo prox-
imo. ideo habitus charitatis dicitur subordinari voluntati et non est,
contra, quia voluntas est quae sola operatur mota, ex cognitione obsequit
indifferenti, et tunc haec est cognitio non movet habitum sed volunta-
tem seu hanc quae est causa et movetur tali modo, ideo voluntas
seu hinc dicitur solum movere habitum et alios concedat, quia licet non
exeat voluntas seu hinc ad operandum sed tunc ipsa immmediate appli-
catur seu movetur per cognitionem indifferentem et mediante hinc
mouentur seu applicantur alia concedat. idem ducendum est respectu
divinae operis quae quidem licet in se entitativa non sit entitas mor-
tua, sed tunc applicatur ad cooperandum cum arbitrio creato ad modum
habitu seu alteri concedat invariata, nec movetur a cognitione creata
obsequit quae est in nobis magis quam habitus, ideo quando operamur dicitur
nostra voluntas determinare potam Dei ad concurrendum et non est contra,
quia scilicet illa operatio proficit solum a nostra voluntate, ut a causa operante
voluntaria et libera, libertate proxima, seu ut a causa quae sola operatur
immmediate ex cognitione illa indifferenti obsequit proportioni, Deus vero
licet operetur libere, libertate quasi remota, quatenus libere, et tunc
attribuit proxiam potam per voluntatem indifferentem non tunc operatur
libere, libertate quasi remota, ut supra explicatum est.

Hinc infero quomodo loquendum sit de hac deter-
minatione qua voluntas nostra determinat concursum Dei, potam enim est.

dicitur

dicitur, Deus operatur quia voluntas nostra operatur, ita ut illud, quia, si
 significet veram prioritatem unius operantis respectu alterius, nec est. Et una
 causa operans cum sit eadem prioris actio qua concurrunt utraque causa prima
 et secunda, sic debet illi, ita ut illud, quia, significet solum ordinem sub-
 ordinacionem unius cause ad aliam, et evertum modum operandi unius et alte-
 rius cause. coherum in aliquo sensu in proprio potest dici causam secundam
 operari priusquam causam primam, intelligendo de prioritate aliqua virtuali,
 quatenus hinc operatio utraque causa sit divisibilis, taliter tamen procedit
 ab utraque causa ut si estis duas operantes et duo effectus, una operatio est prior
 ratione quam alia. Et explicare potest exemplo supra adducto funiculi
 quem trahit ex una parte et consequenter trahit etiam alias partes in eodem
 tempore, ita tamen unam partem prius ratione quam alias, quia hinc ipsa pars re-
 cipit in motu, motionem mea manus et ipsa ipsa pars trahit secum
 alias partes. quia tamen ibi sunt diversae motiones et termini, idcirco non conde-
 rari inter illas prioritas scilicet. in nostro etiam meam altera sola causa nempe
 voluntas creata movetur immediato a cogitatione dei, ut diximus, ob hoc est
 hinc proponitur haberi velut a potentia Dei, et soli voluntati create, et voluntas
 creata mota ab obno in actu primo movetur libere. in actu secundo et trahit secum
 alias causas, quia tamen varia. Operatio illarum omnium non operatur una causa prius
 formaliter quam alia, sed prius aliquomodo virtualiter, id est, taliter mota,
 prius et immediate ipsa sola ab obno, ut ex hoc capite eius motus est operatio
 debet procedere operatio et motiones aliarum causarum si fieri possent. et in
 hoc forte sensu Corduba lib. 5. questionum Theologicarum q. 55. dicitur
 et sub. 10. dicitur concurrere nostra voluntas et priorem quam concurrere
 Dei. et Martini in 1. q. 25. art. 2. dicitur in his actibus malis voluntatem
 nostram quasi praevincere Deum. et Suarez dicto lib. 3. cap. 15. num. 7. dicitur
 causam secundam in aliquo sensu operari prius quam primam, et de quo eodem modo
 primam rationem determinacionis actionis, non potest esse illi de aliquo genere
 vere prioritatis, sed de prioritate impotenti. quia si vero sit ille volun-
 tas indifferens qua Deus in actu primo vult concurrere, et quale obno habet,
 dicitur in Tractatu de Deo agente de divina voluntate.

Respondeo prout agere de peccato habituali est erga eam, de
 hoc tamen egimus late in tractatu de Virtute Poenitentia, qua ibi videri
 potest, et locum demus disputationi de Gratia.

[Faint, mostly illegible handwritten text in a cursive script, likely a historical document or manuscript.]

[Faint handwritten text visible on the right edge of the page, including fragments of words like 'No', 'ex', 'cum', 'Duo', 'rio', 'e', 'ne', 'tat', 'rio', 'N', 'de', 'me', 'H', 'do', 're']